

РЕШЕНИЕ

№ 5867

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **13545** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл.208, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Християндемократическа партия на България“ със седалище: [населено място] срещу Решение № ПИ-431/21.10.2019г. на Директор на ТД на НАП с което е оставена без уважение жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0084669 от 19.09.2019г., издадено от Б. Т. на длъжност публичен изпълнител в ТД на НАП. С процесното оспорено решение административния орган е потвърдил постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 190022-022-0084669/19.09.2019г., като са отхвърлени възраженията на жалбоподателя относно наличие на основание за отмяната му като незаконосъобразно и поради изтекла в негова полза погасителна давност по чл.82, ал.1, б”а” ДОПК. В с.з. страните редовно пирзовани, чрез процесуални представители поддържат напарвните искания в жалбата, респ. отговора към нея.

По фактическа и правна страна.

От представените по делото документи и приети като доказателства се установява, че срещу жалбоподателя “Християндемократическа партия на България” е образувано изп.д. № 22120008842812г. По описа на ТД на НАП С.. Наложени са обезпечителни мерки, последните от които с оспоревното пред органа постановление за налагане на

обезпечителни мерки с изх. № 190022-022-0084669/19.09.2019г. дължимите от жалбоподателя суми са във връзка с две Наказателни постановления - НП от 27.05.2011г. и НП от 12.09.2013г.

Въз основа на установеното от фактическа страна и на основание приложените по делото писмени доказателства, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на законоустановените процедури, но при неправилно приложение на материалния закон.

Спорът между страните е свързан с приложението на чл.82, ал.1, б".а" ДОПК, като жалбоподателя излагайки твърдения, че основанийето за образуване на изпълнително производство са наложени глоби на представляваната от него партия се позовава на чл.82, ал.1, б".а" ДОПК, а административния орган твърдейки, че се касае за наложени имуществени санкции, че не е изтекла такава.

Основният спор по делото е относно наличието на противоречие на обжалвания акт с материалния закон и в частност дали установените по делото факти обосновават извод относно наличието на предвидените в закона предпоставки за погасяване по давност на двете публични задължения, предмет на принудително събиране по посоченото в жалба по изпълнително дело.

За да се формират правни изводи относно това кои срокове са приложими относно погасяването по давност, следва преди всичко да се изясни какъв е характера на задължението, подлежащо на принудително събиране. Това е изяснено в задължителното за съдилищата тълкуване на закона, дадено с тълкувателно решение № 3/03.07.2014г. по т.д. № 5/2013г. на ВАС. В мотивите на тълкувателното решение ясно е посочено, че административни наказания са тези, посочени в чл.13 от ЗАНН – обществено порицание, глоба и временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност. Подчертано е, че административните наказания се налагат само по отношение на физически лица. Имуществената санкция е изведена в специалната разпоредба на чл.83 ал.1 от ЗАНН, съответно в самостоятелна глава четвърта от ЗАНН, за да се подчертае от законодателя, че правният и характер не е такъв на административно наказание. Излагайки ред допълнителни аргументи ВАС заключава, че правилата, приложими към глобите, налагани на физически лица, не следва механично да се прилагат към имуществените санкции, налагани на юридически лица и еднолични търговци. Изричният отговор на поставения пред ВАС въпрос е, че давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание глоба в чл.82 ал.1 б.А, във връзка с ал.2 и 3 от ЗАНН, не са приложими по отношение на имуществената санкция, наложена с влязло в сила наказателно постановление.

Съдът не споделя правните доводи на жалбоподателя, тъй като те се основават на неправилна оценка на същността на имуществената санкция. Както бе посочено по-горе, макар и прилагана в едно наказателно по същността си производство, имуществената санкция няма белезите на административно наказание, а е особен вид публично задължение. Това на практика означава, че търсенето на защита чрез въвеждане на съображения от (административно)наказателен характер може успешно да се реализира в рамките на процеса по налагане на санкцията. След като този процес е приключил с влязъл в сила акт за определянето и, подобни аргументи са несъстоятелни. Възраженията на жалбоподателя за погасяване на (административно)наказателното преследване по давност на основание чл. 81 ал.3 в. с чл.80 ал.1 т.5 от НК, във връзка с чл.11 от ЗАНН, е следвало да се направят преди

приключване на административнонаказателното производство, за да бъдат взети предвид от съответния решаващ орган, в който смисъл е и цитираната от самия жалбоподател съдебна практика. Такива възражения е могло да се направят включително и в жалба срещу постановленията, подадена в срок до районния съд. След влизане в сила на наказателните постановления, възражение за давност спрямо имуществена санкция може да се прави само при условията на ДОПК.

Съгласно чл.168 т.3 ДОПК изтичането на погасителната давност е основание за погасяване на публичните вземания и отписването им съгласно чл.173 ал.1 ДОПК, което на основание чл.173 ал.2 ДОПК се извършва служебно само в случаите на чл.171 ал.2 ДОПК на абсолютна давност, а по аргумент от противното – във всички останали случаи, при изтичане на обикновената погасителна давност по възражение на заинтересуваното лице. Чл.171 ал.1 ДОПК регламентира обикновена 5-годишна давност за погасяване на публичните вземания, срокът на която започва да тече от първи януари на годината, следваща тази, през която е трябвало да се плати публичното задължение. Чл.171 ал.2 ДОПК / в актуалната към момента на постановяване на обжалваните актове редакция Д.В.бр.64/2019г. в сила от 13.08.2019г./ регламентира абсолютна 10-годишна погасителна давност, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е трябвало да се плати публичното задължение, с изтичането на която се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, в които изпълнението на задължението е отсрочено или разсрочено или изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета раздел IIа. В процесния случай наложената с НП от 27.05.2011г. имуществена санкция е влязла в сила на 11.02.2012г., а на НП от 12.09.2013г. Е влязла в сила на 18.11.2013г. Поради което, двете имуществени санкции е следвало да се платят с влизане в сила на определящите ги наказателни постановления, т.е. давността за погасяването им е започнала да тече на 01.01.2013, респ. 01.01.2014г. и към настоящия момент са погасени по давност. Поради това неправилно решаващият орган е приложил материалния закон, като е отхвърлил жалбата на длъжника срещу отказа да се прекрати поради изтекла давност изпълнителното производство за събиране на имуществените санкции. Обжалваното решение е незаконосъобразно, поради което съдът следва на основание чл.160 ал.1 от ДОПК да го отмени.

Тъй като по смисъла на чл.173 ДОПК отписването на публичните вземания при наличието на основание за погасяването им по давност е изцяло в правомощията на публичния изпълнител, след като с разпореждането му и с потвърждащото го решение на директора на ТД на НАП – С. не са засегнати и изследвани съществени въпроси, свързани с прилагането в случая на чл.168 т.3 ДОПК, се налага извод, че обжалваното решение по чл.267 ал.2 ДОПК следва да бъде отменено ведно с потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител в частта му досежно установените публични задължения, съставляващи наложена на длъжника имуществена санкция, като преписката следва да бъде върната на последния за ново произнасяне по направеното възражение за изтекла погасителна давност при спазване на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на „Християндемократическа партия на България“ със седалище: [населено място] № ПИ-431/21.10.2019г. на Директор на ТД на НАП с което е оставена без уважение жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0084669 от 19.09.2019г., издадено от Б. Т. на длъжност публичен изпълнител в ТД на НАП.

ВРЪЩА ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ на публичен изпълнител при ТД на НАП– С., преписката по предявеното по изп.д. № 22120008842812г. По описа на ТД на НАП С. възражение, при спазване на дадените в решението задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на „Християндемократическа партия на България“ със седалище: [населено място] в останалата му част като неоснователно.

Решението е окончателно на осн.чл.268 ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ: